

Phẩm 3: PHÁ NHẤT

Ngoại viết: Nên có thần. Có, Một và Bình v.v... là sở hữu của thần này. Nếu có thần tức có sở hữu của thần, nếu không có thần thì không có sở hữu của thần. Có, Một và Bình v.v... là sở hữu của thần nên có thần.

Nội viết: Không đúng. Vì sao? Vì thần đã không thể đạt được nên nay tư duy Có, Một, và Bình v.v... Nếu do một mà có, hoặc do khác mà có, cả hai đều có lỗi.

Ngoại viết: Có, Một và Bình v.v... Nếu do một mà có thì có lỗi gì?

Nội viết: Nếu Có, Một và Bình là một, như một mà tất cả thành, hoặc không thành, hoặc điên đảo. Hoặc Có, Một và Bình là một, như Nhân-đà-la, Thích-ca, Kiều-thi-ca, tức chỗ có xứ Nhân-đà-la thì có Thích ca, Kiều-thi-ca. Nếu vậy tùy theo chỗ Có thì có Một và Bình. Tùy theo chỗ Một thì có Có và Bình. Tùy theo chỗ Bình thì có Có và Một. Nếu vậy thì các vật như áo... cũng phải là Bình, ấy tức Có, Một, và Bình là một. Như thế chỗ có một vật ấy Một đều nên là Bình và nay các vật như Bình, áo... đều phải là Một đó.

Lại nữa, vì Có thường nên Một và Bình cũng phải thường.

Lại nữa, nếu nói Có tức nói Một và bình. Một là pháp số, Có, Bình cũng phải là số này. Lại nữa, nếu Bình là năm thân, Có, Một cũng phải là năm thân. Nếu Bình có hình có đối, Có, Một cũng phải có hình có đối. Nếu Bình vô thường, Có, Một cũng phải là vô thường. Đó gọi là như một, tất cả thành.

Nếu mọi chỗ đều Có, trong đó không có Bình thì nay mọi chỗ của Bình cũng không có Bình vì không khác Có (như một).

Lại nữa, mọi việc đều Có, không phải là Bình này thì nay Bình tức chẳng phải Bình, vì không khác Có. Lại nếu nói Có không gồm thâu Một, Bình, thì nay nói Một, Bình, cũng không phải gồm thâu Một, Bình, vì không khác Có. Nếu Có chẳng phải là Bình, thì Bình cũng chẳng phải là Bình, vì không khác Có. Đó gọi là như một, tất cả không thành.

Nếu muốn nói Bình phải nói Có, muốn nói Có phải nói Bình. Lại nữa, vì Bình của ông thành nên Có, Một cũng thành. Nếu do Có, Một thành thì Bình cũng phải thành. Do một nên gọi là như một mà tất cả điên đảo.

Ngoại viết: Vì vật có một nên không có lỗi. Vật là Có, cũng là Một, cho nên nếu chỗ có Bình ắt có cái Có, Một chứ chẳng phải chỗ Một

có đều là Bình. Lại nữa, nếu nói Bình, phải biết là đã gồm thâu Có và Một, chứ chẳng phải là nói Có, Một ắt gồm thâu Bình.

Nội viết: Bình có hai, tại sao hai không có Bình. Nếu Có, Một, Bình là một vì sao chỗ Có, Một không là Bình? Vì sao nói Có, Một không gồm thâu Bình?

Ngoại viết: Vì cái có của Bình ở trong Bình là nhất định. Cái có trong bình cùng với bình không khác, mà khác với các vật như áo... Cho nên ở mỗi mỗi chỗ là Bình, trong đó có cái có của Bình, cũng ở mỗi mỗi chỗ là cái có của bình, trong đó có Bình chứ không phải ở mỗi mỗi chỗ Có có Bình.

Nội viết: Không đúng. Vì Bình, Có không khác. Có là tổng tướng. Vì sao? Nếu nói Có thì tin vào các vật như bình v.v... Nếu nói Bình thì không tin vào các vật như áo v.v... Cho nên, Bình là biệt tướng, Có là tổng tướng, tại sao là một?

Ngoại viết: Như cha con. Ví như một con người cũng là con, cũng là cha. Như vậy tổng tướng cũng là biệt tướng, biệt tướng cũng là tổng tướng.

Nội viết: Không đúng. Vì có con nên gọi là cha, nếu chưa sinh con thì không gọi là cha. Sinh con rồi sau đó mới gọi là cha. Lại, đây là dụ cho đồng ngã (một con người), dụ của ông thì chẳng phải.

Ngoại viết: Phải Có là Bình. (tổng tướng là biệt tướng) vì đều tin là vậy. Người đời mắt thấy, tin Có là dụng của bình. Cho nên phải có là Bình.

Nội viết: Vì không khác có, nên tất cả (vật khác) không có. Nếu Bình và Có không khác thì Bình phải là tổng tướng, chẳng phải biệt tướng, vì biệt tướng không có nên tổng tướng cũng không có. Vì nhân có biệt tướng nên có tổng tướng. Nếu không có biệt tướng thì không có tổng tướng, vì cả hai đều không có nên tất cả đều là không có.

Ngoại viết: Như các phần đầu, chân... gọi là thân. Như các phần đầu, chân... tuy không khác với thân nhưng chẳng phải chỉ có chân là thân. Như vậy, Bình và Có tuy không khác nhưng Bình chẳng phải là tổng tướng.

Nội viết: Nếu chân và thân không khác, thì vì sao chân không phải là đầu? Nếu phần đầu, chân đều cùng với thân không khác thì chân phải là đầu, vì cả hai cùng với thân không khác. Như Nhân-đà-la và Thích ca không khác nên Nhân-đà-la tức là Thích ca.

Ngoại viết: Vì các phần khác nên không có lỗi. Phần và phần Có không khác chứ chẳng phải phần và phần không khác, cho nên đầu và

chân không phải một.

Nội viết: Nếu vậy thì không có thân. Hoặc chân và đầu khác nhau, thì phần chân... khác với đầu. Như vậy chỉ có các phần, lại không có cái phần Có, gọi đó là thân.

Ngoại viết: Không đúng. Vì nhiều nhân hiện một quả, như sắc... là bình, như phần sắc... nhiều là nhân, hiện một quả là bình. Trong đó, chẳng phải chỉ sắc là bình, cũng chẳng phải lìa sắc là bình, cho nên phần sắc chẳng phải là một. Phần chân v.v... cùng với thân cũng như vậy.

Nội viết: Như phần sắc... và bình cũng chẳng phải một. Nếu bình cùng với năm phần sắc, thanh, hương, vị, xúc không khác thì không nên nói là một bình. Nếu nói một bình thì phần sắc... cũng phải là một, vì sắc và bình không khác.

Ngoại viết: Như quân binh trong rừng, nếu có nhiều xe, voi, ngựa, quân bộ hợp thành thì gọi là quân. Lại có nhiều loại cây như tùng, bách... hợp lại nên gọi là rừng, chẳng phải chỉ một cây tùng là rừng, cũng chẳng lìa cây tùng là rừng, quân binh cũng như vậy. Như thế, chẳng phải một sắc gọi là bình, cũng chẳng phải lìa sắc là bình.

Nội viết: Nhiều cũng như bình. Nếu tùng, bách v.v... cùng với rừng không khác thì không nên nói một rừng. Nếu nói một rừng thì tùng, bách... cũng phải là một, vì cùng với rừng không khác. Như rễ, cành, nhánh, lá, đốt, hoa, quả của cây tùng cũng nên phá như vậy. Như tất cả vật của quân lính... đều nên phá như vậy.

Ngoại viết: Vì nhận nhiều bình. Ông nói nhiều phần sắc... thì bình cũng phải nhiều. Cho nên muốn phá một bình mà nhận nhiều bình.

Nội viết: Vì chẳng phải nhiều sắc... nên bình nhiều. Tôi nói về lỗi của ông, chẳng phải nhận nhiều bình. Ông tự nói nhiều phần sắc mà không có pháp của bình riêng làm quả của sắc...

Ngoại viết: Có quả, vì không phá nhân, vì có nhân nên quả thành. Ông phá về quả của bình, không phá nhân của bình là sắc... Nếu có nhân ắt có quả, mà không có cái không có nhân quả.

Lại nữa, bình thuộc về sắc..., nhân là vi trần, ông thọ nhận quả là sắc... nên nhân quả đều thành tự.

Nội viết: Như quả không, nhân cũng không. Vì như bình và nhiều phần như sắc... không khác nên bình không phải là một. Nay vì nhiều phần như sắc... và bình không khác, nên sắc... không phải là nhiều. Lại như ông nói: không có cái không có nhân quả. Nay vì phá quả nên nhân cũng tự phá. Vì nhân quả của pháp ông là một nên ba đời là một. Lúc đất sét và khuôn tròn là hiện tại, lúc xong bình là vị lai, lúc còn đất là

quá khứ. Nếu nhân quả là một thì lúc đất ở trong khuôn phải là bình và đất, cho nên ba đời là một. Đã làm, nay làm, sẽ làm-nói như vậy là hư hoại.

Ngoại viết: Không đúng. Vì nhân quả đối đãi nhau mà thành, như ngắn đối với dài, như nhân dài mà thấy ngắn, nhân ngắn thấy dài. Đất sét trong khuôn so với bình là nhân, so với đất là quả.

Nội viết: vì là lỗi nhân nơi cái khác, trái nhau và chung có. Cho nên, chẳng phải tướng dài trong dài, cũng chẳng phải trong ngắn và trong cùng chung ngắn dài. Nếu thật có tướng dài thì hoặc có dài trong dài, hoặc có dài trong ngắn, hoặc có dài trong cả hai, tức đều không thể có được. Vì sao? Vì không có tướng dài trong dài, vì do nhân nơi cái khác, nên nhân nơi ngắn mà làm dài. Trong ngắn cũng không có tính dài, vì trái nhau, nên nếu trong ngắn có dài thì không gọi là ngắn. Dài ngắn cùng chung, cũng không có dài, vì là lỗi cả hai đều có. Hoặc có tướng dài trong dài, hoặc tướng dài trong ngắn, trước nói có lỗi thì tướng ngắn cũng như vậy. Nếu không có dài ngắn thì sao gọi là đối đãi?

